

Posudek bakalářské práce Kateřiny Cepákové:
Reflexe internetu ve výtvarném umění a teorii ve 21. století
Univerzita Karlova v Praze, Filozofická fakulta, Ústav pro dějiny umění
Vedoucí práce Prof. PhDr. Vojtěch Lahoda CSc.

Bakalářská práce mapuje vliv internetu na výtvarné umění a jeho teorii. V úvodních kapitolách autorka shrnuje genezi a vývoj net artu a post-internetového umění, diskutuje problémy spojené s terminologií a množící se a často protichůdné definice post-internetu a jeho vymezení vůči novým médiím. Druhá část pojednává o příkladech praxe vybraných historiků umění a umělců a sleduje, jak se v nich odráží zkušenost s internetem.

Autorka si zvolila velmi aktuální a stále otevřenou problematiku, což dokládá i volbou analyzovaných příkladů (jedna z výstav, kterou popisuje, skončila letos v dubnu). Tento důraz na okamžitost se projevuje i ve formální a gramatické stylizaci práce, která připomíná manifest svým hutným formulováním, juxtapozicí krátkých vět a hojně užívaným non-sequitur, až se může zdát, že samotný text trpí syndromem poruchy pozornosti, stejně jako umělci, o jejichž práci pojednává.

Tento chaotický dojem je ještě umocněný užitím dlouhých odstavců, které pojednávají o několika tématech dohromady, přeskokováním z tématu na téma, opakováním informací, nebo jejich vytrháváním z kontextu. Výsledek působí dojmem chybějící struktury a nedostatečné výstavby argumentace.

Nejistá struktura do jisté míry souvisí s absencí tezí, které by práci udělily jednoznačné směřování. Nedostatečná je rovněž kritická reflexe literatury k tématu. Autorka sice pracuje se základními texty Lva Manoviche a Jay Davida Boltera, v seznamu literatury však chybí některé recentní klíčové publikace (Rachel Greene, *Internet Art* (2004), Joline Blais a Jon Ippolito, *At the Edge of Art* (2006), Frank Popper, *From Technological to Virtual Art* (2007), Lev Manovich, *Software Takes Command* (2013)).

Práce je převážně deskriptivní a klade důraz na popis příkladů, ale chybí pokus o syntézu. Toto je zvláště problematické v závěru, který jen opakuje už uvedené informace, ale nesměřuje k syntetickému zhodnocení situace.

V ústní obhajobě doporučuji autorce, aby se vysvětlila volbu autorů, jejichž práci v textu analyzuje, a pokusila se z této analýzy materiálů vyvodit (třebas i dílčí) důsledky pro současnou teorii umění.

Přes výše uvedené výtky práce splňuje formální požadavky a je způsobilá k ústní obhajobě.

V Praze 25.5. 2014
Mgr. Zuzana Štefková Ph.D.